
Библиотека „САВРЕМЕНА ПРОЗА“ 156

Бенедикт Велс

ОТКАЧЕН



Наслов оригинала:
Spinner by Benedict Wells
Copyright©2009 by Diogenes Verlag AG Zürich
Copyright za srpski jezik© Plato, 2016.

Уредник
Наташа Анђелковић

БЕНЕДИКТ ВЕЛС

ОТКАЧЕН

Превела с немачкої
Тијана Тропин



БЕОГРАД
2016

*За Дијера Клозеа, бившег ујравника основношколског
интернатна Грунертсхофен, једног од најљубазнијих и нај-
важнијих људи у мом животу. Увек ћу му бити захвалан.*

ПОНЕДЕЉАК

ЈА ЈЕ НЕКО ДРУГИ

Имам те ледене руке. Људи се увек тргну кад ми пружи руку. А онда се загледају у моје дуге, беле прсте, који би могли припадати неком тек преминулом пијанисти, и након што су загледали у моје прсте, погледају ме у лице и на тренутак делују изненађено што сам још жив, уз те мртве руке. Зато сам још рано развио комплекс. Сваки час сам извлачио руке из њиховог омиљеног скровишта, џепова панталона, и посматрао их по читаве минуте. Пре свега кад сам био нервозан. А пре неколико година, кад се десило читаво то лудило, често сам био нервозан.

Тада сам се возио линијом S5 према Остбанхофу. Воз се цимнуо, али жена која је седела преко пута мене наставила је да жмури. Морао сам да зевнем и завалио сам се главом на наслон. Онда смо се поново зацимали, а мој кофер је пао на под. Устао сам и вратио га на место.

Поглед на сат: нешто после поноћи, почетак понедељка. Мало тога се дешавало, нико није ушао сем једног припитог бескућника који је узалудно покушавао да се отараси својих новина и своје животне приче. „Све саме дркације!“, викнуо је према мени, излазећи.

Нисам ништа рекао, само сам посматрао своје руке са дугим танким прстима. Онда је воз опет цимнуо, а мој кофер је опет пао. Овог пута сам га оставио да лежи.

Зауоставили смо се код железничке станице. Сетио сам се свог повратка у Минхен. Моја мајка се са мојим братом селила у мањи стан, а ја сам обећао да ћу им помоћи и почистити своје драгулије. Откако се десило оно са оцем, више ни нос нисам промолио у кућу. То је било пре више од годину дана. Повратак у Минхен била је последња ствар коју сам желео. Вероватно сам кренуо недељу дана раније него што је планирано, само да бих то брже претурио преко главе. Али можда ми је и само недостајало оно што је остало од моје породице. Можда.

Ушао сам у халу железничке станице. Док сам вукао за собом свој самсонајт на точкићима, у сусрет ми је наишла нека плава девојка која је за собом теглила баш исти такав кофер.

„Смена“, рекао сам јој, а онда је већ прошла крај мене.

Морао сам да се осмехнем, пошто сам уобразио како ми је добацила интензиван поглед. Сањару, помислио сам. Након два-три корака сам се још једном осврнуо за њом, али она је нестала. Мислио сам да је то летимичан сусрет, али вама ипак могу да одам како ће девојка са кофером још играти извесну улогу.

Бацио сам поглед на ред полазака. Мој воз је требало да стигне тек за педесет минута. Купио сам кафу, сркнуо је и опекао језик. Док сам ишао ка перону, покушавао сам да замислим стан у Минхену, тај мирис, своју стару собу, удобну кухињу. Тамо смо се често играли *Човече не љуџи се*, док смо мој брат и ја још били деца. Волео сам кад је напољу падала киша, а ми унутра седели у топлом и бацали коцку. Одавно је то било. Сад ми се чинило да су то нечија туђа сећања.

На железничкој станици је било хладно, закопчао сам капут и сео. Крај мене је прошла нека породица. Отац је

гурао колица за пртљак на којима је седео дечачић. Мајка га је с љубављу помазила по глави. Малиша је нешто промрмљао, а онда су се сви насмејали. Просто депримирајуће колико су ти људи били срећни.

То ми се стално дешавало. Кад бих био сморен, одједном би однекуда искрсли тако неки јебено радосни људи. Бацио сам чашу с кафом.

Одједном сам се тргнуо. Свећа! Кад сам излазио из стана, сигурно сам опет заборавио да угасим свећу на свом радном столу. Можда већ цела соба гори! Нисам, додуше, био сигуран у то, али боље да не ризикујем. Устао сам и шчепао дршку кофера. Минхен ће морати мало да сачека, помислио сам. Напустио сам железничку станицу и вратио се у стан. Макар сам овог пута стигао до перона. Три претходна пута сам се вратио већ пре тога.

Око три поподне ме је неко позвао. Звоњава телефона тргла ме је из сна. У потрази за слушалицом, напипао сам испијене пивске флаше.

„Да... стан Лир“, рекао сам. Са тим „Стан Лир“ увек сам држао све опције отворене, иако сам живео сам. Тако сам у случају нужде могао да преузmem идентитет неког фиктивног сустанара и да кажем како Јеспер није ту, али ћу му радо пренети поруку. „Ко је то?“

„Јеспере, јеси ли то ти?“

Глас ми је деловао познато. Решио сам да се одам. „Да...“, рекао сам и прегласно додао: „Ја сам Јеспер Лир!“

Пошто сам још био бунован, било ми је драго што могу да се ухватим за ствари које сам поуздано знао. Могао сам, додуше, и да кажем: Зовем се Јеспер Лир, али већ дуже ме подилази осећај да то заиста и јесам. Иако ми је то раније тешко падало, јер Јеспер помало личи на неки хрскиви доручак или штанглицу био-муслија.

„А ви сте...“, упитао сам.

„Андреа, наравно.“

„Ах, да... Супер што сте се јавили!“ Благе везе нисам имао с ким причам.

„Није ваљда да ми персираш? Јесперу, па сећаш ме се ваљда, ја сам, твоја тетка Андреа.“

Почео сам да ријем по успоменама и видео себе, на мутним сликама од пре отприлике три милиона година, како јој као мало дете седим у крилу.

„Јесам ли те пробудила, Јеспере? Зар још спаваш у ово доба дана?“

„Што, а које је доба?“

То као да није био прави одговор. Наступила је пауза. Премишљао сам како је у ствари дошла до мог броја. Па њега нико није имао! Онда сам се сетио како сам пре сто година случајно срео њеног мужа на улици и дао му број.

„Тја... Кажи, како си иначе?“, упитала ме је. „У ствари, да ли још пишеш књигу, оног... Паћеника?“

„Мислиш, *Сайајника*.“

„Да, тачно. *Сайајник*, како сам то могла да заборавим.“ Насмејала се, што ме је ипак помало изнервирало. „И, како иде, да ли си готов, имаш ли већ неког издавача? Недавно сам прочитала да је младим ауторима све теже да нешто објаве.“

„Ах, не мораш да се бринеш због тога. Као прво, то је одавно завршена ствар, а као друго већ имам и издавача, дакле све је у најбољем реду.“

То сам мање или више слагао.

„Па то је супер. Али сад нешто друго. Хтела сам, ако још немаш никакве планове, да те позовем у госте за вечерас. Рођендан ми је. Зар не би хтео да навратиш код нас?“

Наравно, нисам хтео, ни у ком случају. Али, нажалост, то није била моја одлука, јер морате знати да сам патио од

болести дугог спавања: био сам препуштен на милост и немилост бодрим ранораниоцима, јер сам у полусну, из мени несхватљивих разлога, стално покушавао да свима угодим и једноставно бих климао главом на сваку жељу или сваку молбу. И још пре него што сам могао да предузнем нешто против тога, чуо сам себе како радосно брбљам у слушалицу: „Наравно да може, Андреа, вечерас, јел’да? Наравно да ћу учествовати, сигурно ће бити весело... Е па, већ сада желим све најбоље, и видимо се касније, радујем се.“

Након што сам спустио слушалицу, одвукао сам се у ходник. Туш је, како је то обично случај у радничким становима на Пренцлауер Бергу¹, стајао у кухињи. Топле воде је било само минут и по. После тога би наишао ледени талас, шумећи кроз закречене кућне цеви. За време протекле године сам се врло поправио у погледу брзине туширања. Кад сам био у форми, могао сам све да завршим за око два минута. Али ту се ништа није могло. Проклетиња није допуштала ценкање и задрто је истрајавала на тачно минут и по.

Опрезно сам одгурнуо у страну пластичну завесу. Звао сам је „друга кожа“, јер би се увек сместа залепила за мене. Одврнуо сам славину и утрљао шампон у косу. Можда ћу данас успети на време, помислио сам.

Био сам идиот. Поларно хладни млаз закочио ми је разум и измамио ми дубоке, потмуле гласове ужаса. Некако сам сваког дана изнова заборављао колико је то у ствари било окрутно. Вриснуо сам и при томе се готово насмејао од страха, а догле је и туш-завеса већ налетела и залепила се за мене.

¹ Област у Берлину, замишљена као радничка четврт, али данас насељена претежно студентима и млађим уметницима (прим. прев.)

Још неколико секунди сам издржао под леденом водом, а онда сам коначно био готов и опет се бацио у кревет. Нисам желео да икад више устанем.

Ускоро потом, корачао сам по соби, са лошим предосећајем. Шта је у ствари значило то да је младим ауторима увек теже да нешто објаве? Па то је којешта, помислио сам.

„Па то је којешта!“ рекао сам наглас. „То је проклета којештарија!“, викнуо сам и насмејао се. Одједном сам био добро расположен. Пустио сам музику, почео да скачем по соби и свирам на замишљеној гитари.

У неком тренутку сам усред копрцања по соби дохватио неколико страница свог романа и прочитао их. Апсолутно фантастично. Књига се звала, као што је већ поменуто, *Сайајник*, и имао сам велике планове за њу. Кад сам дошао у Берлин, имао сам тек двеста страна, али после тога сам се озбиљно бацио на посао. На крају крајева, то није требало да буде макар какав роман, не, то је требало да буде *коначни* роман. Та ствар била је чист шећер, кад вам кажем, то ће полетети у орбиту, само екранизација ће вероватно освојити десет Оскара. Онда ћу читаво ово срање моћи да оставим за собом.

Искрено говорећи, претходна година била је чисти кошмар, који се састојао од порива да се пише до раног јутра, напада вртоглавице, алкохола и гомиле таблета за спавање. У последње време, све сам чешће повраћао.

„Ти си баш болестан, кретену!“, често ми је говорио Густав. „Мислим, ништа жене, ништа лова, ништа храна. Ти не живиш него стално дреждиш сам у овом од Бога напуштеном подруму и чукаш по свом компјутеру. Проклетство, Јесп, једном ћеш још одлепити, и не треба сад уопште да се тако глупо кезиш, то, наиме, није забавно.“

Добри Густав, он је, наравно, као и увек, био у праву. Али мени је то ипак било некако забавно. Ја сам се, наи-

ме, често смејао, и кад није било никаквих разлога за то. Неки људи су ме због тога сматрали откаченим, али зато сам ја знао како се преживљава.

У ходнику сам погледао у огледало. Наспрам мене, стајао је неки чудан тип. Деловао је нездраво и измодено, као да је у најкраћем року необично брзо порастао. Носио је фармерке, мајицу и тамни качкет. Смеђа коса му је личила на птичје гнездо, а бледо лице је поспаногледало у мене...

Несумњиво, одавно нисам тако добро изгледао, данас ми је био један од бољих дана. Задовољно сам се окренуо. У ходу сам још дограбио капут, црн и изгужван комад одеће који сам некад нашао код куће на тавану, а онда сам изашао из свог стана како бих се опет мало заљубио.

ДЕВОЈКА С КОФЕРОМ

У ходнику куће поздравио сам старог Турчина који је становао неколико спратова изнад мене и теглио некакве кесе. Онда сам мало плесао унаоколо, као да сам некаква проклета звезда из мјузикла. Појма немам, то сам често радио, просто сам мало изводио бесне глисте. Неколико пута сам се завртео у круг и изводио диско-покрете, као у *Грозници судбоиње вечери*. Феноменалан шоу, кад вам кажем.

Изашао сам напоље. Дневна светлост ме је заслепила, нисам био навикао на тако нешто у мојој подрумској рупи. Из свог стана излазио сам још само из два разлога: један је било моје стажирање у *Берлинском ѓласнику*, једним малим новинама. Други је био: да купим себи нешто за јело. Иначе сам седео код куће и писао. Признајем да је то било прилично бедно постигнуће. Чинило ми се да сам се за време последњих месеци претворио у своју стару мачку *Виски* – спавао сам по цео дан, ждрао лошу храну из конзерве и био болесно активан ноћу.

У међувремену сам кренуо ка најближој станици метроа, да бих се одвезао до Слободног универзитета.² Наравно да још никад нисам видео неку слушаоницу из-

² Мисли се на Слободни универзитет у Берлину (Freie Universität), један од најцењенијих немачких универзитета за друштвене и хуманистичке науке. (прим. прев.)

нутра. Студирао сам само као бајаги, да бих сваког месеца добијао деџи додатак и могао да се бесплатно возим метроом. А сад је било време да упишем следећи семестар. Пошто претходног пута нисам имао сва документа са собом, морао сам лично да се појавим, сву папирологију сам носио са собом, у ранцу. Моје име на неком списку уписаних – то ће бити мој једини уступак друштву, једини траг који ћу тамо напољу оставити за собом. Нисам имао мобилни, више нисам писао мејлове, није ме било у именику, нисам учествовао у играма на срећу и нисам излазио на изборе. Нико више није могао да ме нађе. Ни они идиоти из мог старог разреда са својим страва плановима за студије и животним плановима, ни сви они људи који су хтели да ми испричају шта да радим. Нек ме пољубе где сам најслађи. Ја нисам био један од њих. То сам говорио себи сваког дана. *Ја нисам био један од њих.*

На путу ка метроу скренуо сам у алеју Шенхаузер. Свуда је било људи, ћаскали су и смејали се и као бујица текли улицом, за воћарском тезгом поред мене расправљало се на вијетнамском. Видео сам бицикliste који би прозујали тик крај мене, брдо просјака, ликове са кесама из самопослуге и хорду деце са школским торбама. На тренутак сам застао, упијајући тај приказ.

Кад сам наставио, започео сам да певам себи у браду, на сред улице. То сам често радио. Знао сам да уз све те тикове делујем мало откачено, али било ми је свеједно. Баш тада ми се нека песма вртела у глави, и тихо сам певао за себе: „*Tried to run, tried to hide, break on through to the other side!*“³

У том тренутку, чуо сам како се неко смеје иза мене. Осврнуо сам се. Нећете веровати кога сам спазио!

³ Песма са деби албума групе *Дорс*. (прим. прев.)

„Није могуће!“, рекао сам кад сам се прибрао. „Па ти си синоћ била на железничкој станици, зар не? Имали смо исте кофере, сећаш се? Самсонајт!“, повикао сам као да јој је *Самсонајт* име или шта већ.

„А зар ниси ти викнуо ’смена’ за мном?“, упитала је места.

Климнуо сам главом и пажљивије је осмотрио. Била је средње висине, плавокоса, и носила је беж капут, као и маслинастозелену плетену капу, са којом је изгледала некако слатко. Усне су јој биле бледе, ненашминкане, не-обично заводљиве. Уз то је имала крупне сиве очи којима ме је управо радознано гледала, и она... Тја, нећу сад овде много да обигравам: била је напросто опчињавајућа!

Али нешто код ње ми је сметало. Била је превише глатка, превише без грешке. Можда превише хладна. Не знам да ли ме неко разуме. И даље смо стајали једно наспрам другог. Већ сам хтео да се поздравим са њом кад ми се осмехнула.

„Па шта је... Зар нећу добити некакав бис?“, питала је. Њен осмех!

Малобројна слова моје тастатуре нису, нажалост, довољна да опишу осећање које ме је испунило те секунде. Одједном као да је сва хладноћа нестала с њеног лица, и благо се заруменела. Сиромах Јеспер. То ми се стално дешавало. Кад би нека жена потегла свој најлепши осмех, био сам готов.

„Шта?“ упитао сам. Покушао сам да се саберем. „А то, што се тиче биса... Стварно ми је жао, агент ми је забранио такве ствари, а он је доста строг.“

„Где си у ствари научио да тако фалшираш?“

„Под тушем... Али има ту и мало урођеног талента, иначе не бих дотерао овако далеко.“ Бацио сам поглед на њу. „Али као што рекох, заправо уопште не смем да наступам на јавним местима, ту се ништа не може.“

„Штета, можда неки други пут.“

„Радо.“

„Па онда“, рекла је. „Морам сад да идем на факс, у Далем.“

Па ето. Коначно је моје привидно студирање добило неки смисао. „И ја“, рекао сам. „Можемо заједно на превоз.“

Спустили смо се низ степениште метроа и сели у линију U2. Док смо путовали ка западу, покушавао сам да смислим нека питања. Али то ми није лако падало, јер кад год бих се заинтересовао за неку жену и морао да са њом поведем прави разговор, претворио бих се у своје пубертетско петнаестогодишње ја. Проблем у томе био је што сам као петнаестогодишњак са девојкама био тотални дудук. Никад нисам успевао ни да зинем.

„Шта студираш?“, упитао сам после сто година. Да човек не поверује, чак и за нешто тако просто морао сам грчевито да се борим сам са собом.

„Филозофију“, рекла је. „Добро, данас ми је последњи дан. Мењам главни предмет... А ти?“

„Историју.“

„И, је ли добро?“

„Појма немам“, рекао сам накезивши се, „још никад нисам отишао.“

Пауза. То као да није примљено онолико повољно колико сам мислио да ће бити. Размислио сам о томе какав сам утисак заправо морао оставити на њу: неки смешни лик који пева по улици и вози се са њом до факса, иако ништа не студира. Па екстра, помислио сам, девојке се ложе на такве ствари.

Сад смо опет обоје ћутали. Посматрао сам своје мртве прсте и размишљао шта бих јој могао рећи. У неком па-

ралелном универзуму, у коме је Вуди Ален побеђивао на Вимблдону, а Хичкок снимао нискобуџетне порњиће, сигурно би ми на памет пало хиљаду тема за разговор. У овом свету, напротив, нисам могао ничег да се сетим, па макар цркђ.

„Жвака!“ рекох сам себи. Наравно, могао сам бар жваку да јој понудим. Прекопао сам по цепу и пружио јој једну.

„Хвала.“ Послужила се, онда ме је одмерила. „Још никад нисам упознала неког ко може толико да се одушеви жваком.“

„Тја, ја сам просто изузетан.“

„То ти верујем“, казала је и пружила ми руку. „Ја сам, уосталом, сасвим обична Миријам. Можеш ме звати Мири.“

Прихватио сам руку. „А ја сам распевани Јеспер.“

„Драго ми је, распевани Јесперу.“

На кратак, упечатљив тренутак загледали смо једно другом дубоко у очи, онда смо пустили руке. Стигли смо.

Кад смо ушли на подручје Универзитета, само што нисам погинуо. Претходна два месеца провео сам усамљен, а сад сам овде на све стране видео младе људе који су се гурали да прођу крај мене, са ранчевима чучали на поду и разговарали или ишли на своја предавања. Сви ови људи деловали су тако поуздано, као да овде спадају, као да раде праву ствар. Колико су ми били страни! Шацнуо сам свој ранац који сам држао у руци, и своје крпе; изгледао сам као и они. Био сам прерушен.

„Мири, овде сам!“ повикао је неко.

Окренуо сам се. Притрчавао нам је неки мало дежмекасти, али прилично згодан тип. Имао је шиљату брадицу која му је штрчала са лица под неким љутитим углом. Лик је, изгледа, добро познавао Мири, загрлили су се. Ја сам,

наравно, одмах осетио љубомору и пришао корак ближе, хтео сам да чујем шта тај идиот прича са Мири. Шта је већ могао да јој каже?

„Хеј, шта радиш после?“ питао ју је.

Срање, није лоше, у сваком случају тако нешто мени никад не би пало на памет.

Онда је до нас докасала још једна девојка, али њу сам одмах сместио у еко-фиоку. Јасан случај. Носила је једну од оних штриканих Инка-јакни и теглила неку шарену вунену торбу, а у њеним риђим коврџама биле су перлице и дугмад.

„Ко је овај фини младић?“ упитала је она Мири и показала на мене. Сад ми је добрица, наравно, одмах постала симпатична, јер ме је тим речима опет увела у игру.

„Ово је Јеспер, он је певач.“

Мири ме је представила другима. Скинуо сам качкет са главе и наклонио се. Разменили смо неколико речи пре него што је лик са брадом погледао на сат.

„Морамо да кренемо, предавање ће сад да почне, нећу опет да закасним.“

Хтели су да пођу, али то нисам смео да дозволим. „Ах, па ја морам још да се упишем, за историју“, рекао сам свима. „Човече, то је прилично напоран предмет, зар не?“

„Мислила сам да уопште не студираш“, рекла је Мири.

Уловила ме. То сам скроз био заборавио. „Ни не студирам.“

Продорно ме је погледала, онда је завртела главом тако да јој је светлоплава коса пљуснула преко лица. То је требало да видите. „Није ми јасно“, рекла је само.

Њено двоје пријатеља у међувремену су мало одмакли и почели да је дозивају. Није било много времена.

„Мири...“, рекао сам и прикупио последње остатке храбрости. И на кратак трен као да сам заиста порастао

и усправио се до пуне висине. „Мири, ја, ја сам хтео да те... само... само сам...“

„Само шта?“

„Само...“ Дуго сам је гледао.

„Да?“

„Ах, нема везе“, рекао сам на крају и опет се скупио. „Лепо се проведи на свом курсу!“ Бедно, апсолутно бедно.

„Хвала, и ти... шта год да радиш овде као нестудент.“
Још једном је прошла руком кроз косу. „Дакле... Можда ћемо се некад опет срести?“

Само сам климнуо главом. Мири је на тренутак чекала хоћу ли ипак нешто рећи, али наравно да то нисам урадио, и она је отишла. Просто сам морао да ћутим, да ћутим, јер сам то могао. Бити Јеспер значи занемети у пресудном часу.

Упис је био депримирајући. Држао сам у рукама докумената и моје шугаво сведочанство о матури и чекао на пластичној столици. Ни међу мојим колегама нико није деловао као да је радо овде. Тај сморени став капвао је са зидова. Само је позади стајало неколико бруцоша који су стално кокодакали и очигледно се још радовали својим студијама. Аматери.

Кад сам после сат времена био готов, напољу сам сео на клупу и покушао да се сетим досадашњих, разочаравајућих чинова трагедије „Јеспер и жене“. Гризао ме је малопређашњи кукавичлук. Мири, помислио сам. Какво је то уопште име? Што више сам га у себи понављао, то ми је чудније звучало. Мири, Мири, Мири.

Питао сам се како сам је могао позвати на састанак – наравно што је вицкастије могуће – и притом причао сам са собом: „Хеј, Мири, предомислио сам се, ипак бих да ти пружим мали бис свог певачког умећа, можда у биоскопу,

мада, па то је тотална којештарија, тамо у ствари треба да се ћути, хехе...“

Притиснуо сам дугме за рипит и остао без текста.

Још једном: „Еј, Мири, значи, ето, хтео сам да те питам, пошто смо се већ возили заједно метроом, могли бисмо заједно и да одемо на неку клопу, или... хаха... могли бисмо заједно...“

Тако је то ишло још неколико минута. У све опуштенијим позама изговарао сам реченице попут: „Гао, Мири, хтео сам само да ти кажем нешто важно, ја, ехм..., ја сам приличан лузер!“

Завртео сам главом, па ово је било неподношљиво. Онда сам се тргнуо. Знао сам шта морам да урадим, и отрчао сам натраг до факса што сам брже могао. Погледао сам распоред за филозофију. Али кад сам стигао, Мири је већ била отишла. Испражњена слушаоница подсетила ме је на крај мог школовања. Та празнина кад се све заврши.

На путу ка станици метроа, сваки час сам кашљао. То је сигурно било од трчања. Ја сам, наиме, био тотални антиспортиста, ако баш морате да знате.

Имао сам тог једног наставника физичког, господина Милера, тај је био скроз залуђен фитнесом. Код њега су сви стално морали да трче рунде око спортског терена, само ја не. Имао сам потврду на којој је писало да имам астму. Господин Милер је увек тврдио да сам безобразни симулант и да ћу се једном покајати што сам толико неспортски тип. Будала матора.

Док сам седео у метроу, закрчао ми је стомак. Као и толико пута у последње време. Наравно да сам протеклих недеља премало јео, у реду, али зато сам писао. Океј, можда би неки разуман човек више пазио на сан и исхрану, само: ја, ето, нисам био разуман.

Изашао сам и кренуо да пешачим улицом. Небо је било сиво, као што је било већ данима, било је то право ђубре од времена. Како сам био све гладнији, отишао сам у свој стални локал, „Алпенштубе“. Сео сам на угаону клупу и махнуо келнерици да дође.

„Шта желите? Као и увек?“, питала је.

„Као и увек“, одговорио сам. Био је то један те исти идиотски дијалог који смо сад водили већ десетохиљадити пут. Тесно смо се придржавали сценарија.

Иза речи „као и увек“ крила су се два кроасана и једна кафа. Почео сам да је мешам кашичицом и да размишљам. Постало ми је јасно да уопште не знам како се та Миријам презива или шта јој је нови главни предмет. Како да је нађем? Да сваког дана кампујем пред факсом и качим цедуље да је тражим? Неприметно сам одмахнуо главом. Глад ме је прошла. Оставио сам кроасане да стоје, попио још гутљај кафе, платио и одвезао се натраг у стан.

Док сам откључавао врата зграде, ујео сам се за доњу усну. Одједном сам био бесан на себе самог. Зашто сам тек тако пустио да оде прво људско биће које сам упознао у последња два месеца? Како ме је гледала...

На степеништу сам се сусрео са неком старијом женом. Поздравио сам се и кратко, весело проћаскао са њом, све лажно, све фасада, јер тек што сам стигао доле у стан, залупио сам врата за собом. Шутнуо сам полицу, бацао књиге унаоколо, завитлао једну столицу преко собе, драо се на себе како сам сâм крив за сопствену усамљеност, и од беса чупао косу пре него што сам се стропоштао уз зид собе.

У неком тренутку сам се опет смирио. Ови нагли напади беса или жалости били су нови, али научио сам да излазим на крај са њима. Сад сам седео на кревету кад ми је пало на памет да ме је тетка Андреа позвала на рођендан.

Ваљда ћу морати да измислим некакву болест као изговор, губу или тако нешто, али то није био проблем. Ако сам нечим владао, било је то обмањивање. А нисам ни могао другачије. На крају крајева, у мом презимену Лир, *Lier*, садржано је енглеско „lie“, а то ипак значи лаж. *JesperLiar*, тако рећи Јеспер Лажов, и зато није било изненађујуће...

Опа, неко је звонио на вратима. Устао сам и отворио их.

„Здраво, дудуче!“, рекао је Густав фон Вертхајм и нацерио ми се. „Вратио сам се!“

Густав је био геј, две године старији од мене и мој једини пријатељ у Берлину. И зато се то вече завршило сасвим другачије него што сам очекивао.